

Wyrok z dnia 16 września 1998 r.

II UKN 215/98

Do podstawy wymiaru emerytury nie wlicza się zarobków utraconych wskutek niesłusznego aresztowania.

Przewodniczący SSN: Zbigniew Myszka, Sędziowie SN: Maria Mańkowska (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 16 września 1998 r. sprawy z wniosku Kazimierza A. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w G. o wysokość emerytury, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z dnia 5 grudnia 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w G. decyzją z dnia 12 marca 1997 r. przyznał wnioskodawcy Kazimierzowi A. prawo do wcześniejszej emerytury, przyjmując do ustalenia jej podstawy wymiaru wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 7 lat kalendarzowych z ostatnich 16 lat kalendarzowych, to jest od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1993 r. W wyniku takiego wyliczenia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 97,85%.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca wniósł o wyliczenie podstawy wymiaru według zarobków w wysokości 280% średnich zarobków krajowych, które otrzymywał do 28 lutego 1982 r., potem był dyskryminowany i niesłusznie aresztowany, przez co zarobki jego spadły do granic 60% średniej płacy krajowej.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku, wyrokiem z dnia 5 grudnia 1997 r., oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z siedzibą w Gdyni z dnia 12 sierpnia 1997r., oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rento-

wego. Sądy obu instancji uznały, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo ustalił okres składkowy i okres zarobków, stanowiący podstawę wymiaru emerytury wnioskodawcy zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 104, poz. 450 ze zm.), podnosząc, że to wnioskodawca określił lata, z których zarobki powinny stanowić podstawę wymiaru emerytury i ten okres jest dla niego najkorzystniejszy. Żądanie ustalenia hipotetycznych zarobków, jakie osiągnąłby wnioskodawca, gdyby nie został aresztowany i zwolniony z Politechniki G. uznały Sądy za bezpodstawne, bowiem do podstawy wymiaru świadczenia przyjmuje się wynagrodzenie, od którego odprowadzona została składka ubezpieczeniowa. W sprawie o wysokość emerytury nie ma podstaw prawnych do dochodzenia od organu rentowego odszkodowania z tytułu poniesionych strat za dyskryminację wnioskodawcy przez pracodawcę. Tak samo bezzasadne jest powoływanie się wnioskodawcy na wyliczenie Sądu Marynarki Wojennej, ustalającego odszkodowanie za niesłuszne jego aresztowanie.

Powyższy wyrok zaskarżył pełnomocnik wnioskodawcy w drodze kasacji, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 7 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent ... (Dz.U. Nr 104, poz. 450 ze zm.) przez błędną jego wykładnię i zaniżenie podstawy naliczenia świadczeń emerytalnych. Zdaniem kasacji - podstawą do obliczenia świadczeń emerytalnych wnioskodawcy powinno być wynagrodzenie, wynoszące 280% średniej krajowej z wliczeniem wszystkich jego dochodów z tytułu umowy o pracę, w tym także odszkodowanie wypłacone wnioskodawcy zamiast utraconych zarobków w okresie jego internowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest zasadna. Wbrew zarzutom kasacji - Sąd Apelacyjny nie naruszył w zaskarżonym wyroku przepisów art. 7 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 104, poz. 450 ze zm.). Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 20 listopada 1996 r., a więc zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 5 tej ustawy, podstawę wymiaru jego emerytury stanowi kwota wynagrodzenia lub dochodu, która stanowiła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 16 lat kalendarzowych. [...]

Suma wynagrodzeń i dochodów - zgodnie z tym przepisem - stanowi kwoty przychodów ubezpieczonego z tytułu zatrudnienia, które były podstawą wymiaru składek w okresie każdego z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych. Wnioskodawca nie udowodnił w toku postępowania przed Sądami obu instancji, aby otrzymywał w tym okresie jeszcze inne wynagrodzenia. Natomiast w podstawie wymiaru, co słusznie przyjął zarówno Sąd Wojewódzki, jak i Sąd Apelacyjny, nie mogą być porównawczo uwzględnione wysokie zarobki wnioskodawcy sprzed 1982 r. Również wypłacone wnioskodawcy odszkodowanie z tytułu niesłusznego aresztowania nie podlega wliczeniu do podstawy wymiaru na podstawie omawianego przepisu.

Emerytura nie spełnia bowiem funkcji odszkodowania, zatem do podstawy jej wymiaru nie mogą być doliczone utracone zarobki spowodowane niesłusznym aresztowaniem pracownika.

Z tych wszystkich względów i na podstawie art. 393¹² KPC Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

=====